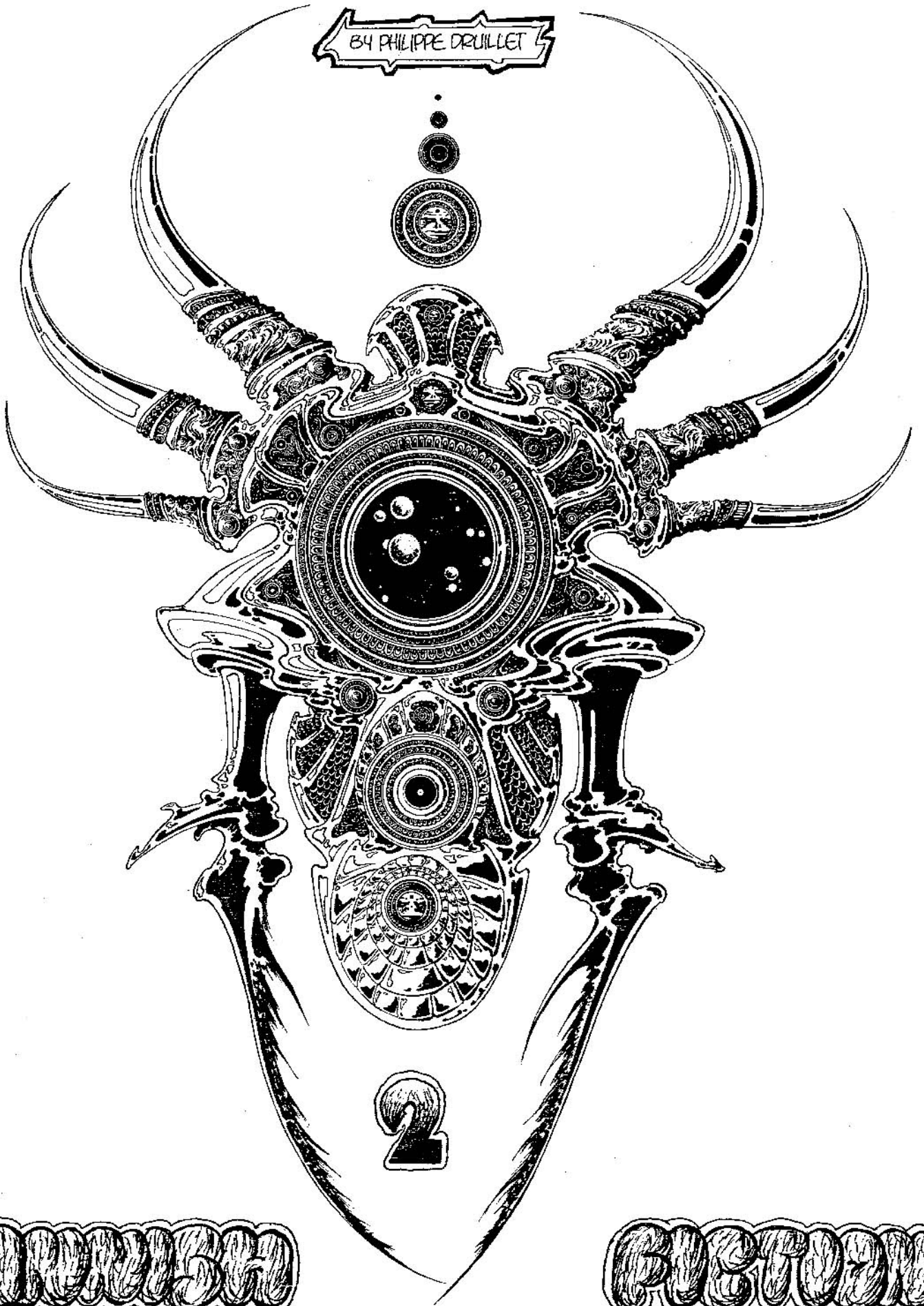

BY PHILIPPE DRUILLET

2

PHILIPPE DRUILLET

PHILIPPE DRUILLET

PHILIPPE DRUILLET

FINNISH SCIENCE FICTION II

JULKAISIJA: KOIVULA PRODUCTIONS, MÄNNISTÖNPÄÄ, SF-95830 VAATTOJARVI

PRINTED IN FINLAND BY AZALQUE PRINTCO, HELSINKI, 1982

14 SIVUA, MUSTAVALKOKUVIA, KOKO 21 x 29,7 cm (A4)

KUSTANTAJA: JUHA KERÄNEN, PUH.: 995-56172

NOVELLIEN KÄSIKIRJOITUKSET: JUHA KERÄNEN

PSP-TILI: RO 3430 66 - 4

PUHTAAKSIKIRJOITUS: TOM ÖLANDER

LAYOUT: JUHA KERÄNEN & TOM ÖLANDER

KUVITUS:

- KANSI: "YRAGAE" BY PHILIPPE DRUILLET, COPYRIGHT 1981, DARGAUD EDITEUR

- SIVUT 2,3,4,5,6,8,9,11,12, COPYRIGHT ANDRÉ FRANQUIN

- SIVU 7, COPYRIGHT 1978, MICHAEL RODEN

- SIVU 14, COPYRIGHT 1972, BERCK

COPYRIGHT 1981, 1982 KOIVULA PRODUCTIONS BY JUHA KERÄNEN

HINNOITUS:

	<u>POSTIMYYNTI</u>	<u>SUORAANMYyntI</u>
FSF 1	6,-	4,-
FSF 2	5,-	3,50
FSF 3 (ENNAKKO- TILAUS)	5,-	3,50

SISÄLLYS:

FINNISH SCIENCE FICTION II.....	2
SUOMEN ENSIMMÄINEN YKSITYISEN JULKAISEMA SF-LEHTI ...	3
No 1/82(6), PUT THE BRAIN AWAY.....	4
No 2/82(7), IKKUNA TUNTEMATTOMAAN.....	5
No 5/82(10), TAPAAMINEN.....	6
VAPAA PUDOTUS, ORIGINAL: CHUTES LIBRES.....	8
No 6/82(11), KAVERUKSET.....	9
No 7/82(12), PIENI PYYLEVÄ VIHREÄ MIES.....	10

"SUOMALAISTA SCIENCE FICTIONIA" pääsi pienten hankaluuksien jälkeen toiseen numeroonsa - jälleen aikataulustaan myöhässä. Paljon on ehtinyt tapahtua sitten viime FSF:n.

Näin ensimmäisenä korjattakoon epähuomiossa tekemäni virhe. "Science fictionista puhuttaessa ei voida -" tietenkään unohtaa Suomen vanhinta, Turun Science Fiction Seuraa. Seura, joka perustettiin 27 tammikuuta 1976 Turussa (ks. SPIN 2/82, King-Con special, sivu 5, "250-sanainen historia"), on julkaissut SPIN-nimistä jäsenlehteä jo 15 numeron verran. SPINiä voi tilata lähettämällä 20 mk (1982) PS-tilille TU 5295 71-3. Seuran osoite: PL 538, 20101 TURKU 10.

Ursan SF-Klubin "AIKAKONEen" ja Turun Science Fiction Seuran "SPINin" rinnalle on noussut myös kolmas ehdokas, "PORTTI", joka on Tampereen Science Fiction Seuran jäsenlehti. PORTTia saa 25 mk (1982) osoitteesta: c/o Raimo Nikkonen, Pohjolankatu 6-8.C.42, 33500 TAMPERE 50 (PS-tili TA 6889 72-0. Tampereen Science Fiction Seura perustettiin 11.12.1979.

Tässä muutamia poimintoja Portin kahdesta jo ilmestyneestä numerosta: J.R.R. Tolkien ja fantasiakirjallisuus, Dungeons and Dragons, Suomessa vuonna 1981 julkaistut tieteis- ja fantasiakirjat, sekä novellit: Jaakko Kankaanpään LAHJA, Raphael Aloysius Laffertyn RAINBIRD (Rainbird, 1961), Eija Elon INSTANT-IHMISET, Timo Pietilän ERAKKOLUONNE ja Roger Zelazny'n OLENTO NIMELTÄ BORK (The Engine at Heartspring's Center, 1974). Porttia ja Spiniä ilmestyy Aikakoneen tapaan neljä numeroa vuodessa.

TIME AND SPACE on omakustanne josta on ehtinyt ilmestyä ainakin kaksi numeroa (Kakkosnumerossa on sivuja peräti 56 kpl). Lehden sisältö on monipuolinen: artikkeleita, lehti-, kirja- ja levyarvosteluja, novelleja ja sarjakuvia. Lehteä saa 8 mk:n kappalehintaan osoitteesta Ari Ahola, Rautsaarenkatu 29, 18130 HEINOLA 13. PS-tilin numero on 160796.19-9.

FOREIGN FANZINEsta tuttu hollantilainen Roelof Goudriaan on julkaissut uuden SF-uutisfanzinen, SHARDS OF BABEL. Vaikka lehden ensimmäinen numero on neli- ja toinen kuusi-sivuinen, ei sitä ole hinnalla pilattu: 4 numeron tilaus maksaa 4,75 NLG, joka on vajaa kymmenen markkaa. Roelofin PS-tili on NL-4113560 ja osoite Roelof Goudriaan, Postbus 589, 8200 AN Lelystad, the Netherlands. Huom: Käytä kansainvälistä tilillepanokorttia VPI.

Amerikkalaisista fantasia- ja sci-fi-sarjakuvista kiinnostuneille huomautettakoon, että suomalainen FANTASIA POSTI (PL 648, 20701 TURKU 70) on alkanut välittää niitä Suomeen. Luettelosta löytyy Axa, Cerebus, Elfquest, Eclipse, Epic, Heavy Metal, Dragon, Inkpots, First Kingdom ja paljon paljon muuta. Tilaa luettelo.

Kaarle Ervastian vuonna 1976 julkaisemasta bibliografiasta on valmistunut täydennetty toinen painos. Jos sinulla on asiasta kiinnostusta, otappa yhteyttä Kaarle Ervastiin osoitteella K. Ervasti, Torckelinkatu 4, 00500 HELSINKI 50 tai puhelimitse 90-7530509, ja pidä kiirettä, sillä ne voivat loppua jo kättelyssä. Ervastian bibliografia on suomenkielisestä SF-kirjallisuudesta, kun taas toisen bibliografian tekijän Kai Ekholmin suomenkielisestä tieteis- ja fantasiakirjallisuudesta. Molemmat bibliografiat on pyritty tekemään niin, että päällekkäisyyttä ei synny. Ekholmin osoite: FK Kai Ekholm, Puistolan-kuja, 35300 ORIVESI, ja puhelin kotiin 935-7048.

HIEMAN HISTORIA

"Hieman historiaa" -otsikon alla mainittakoon, että

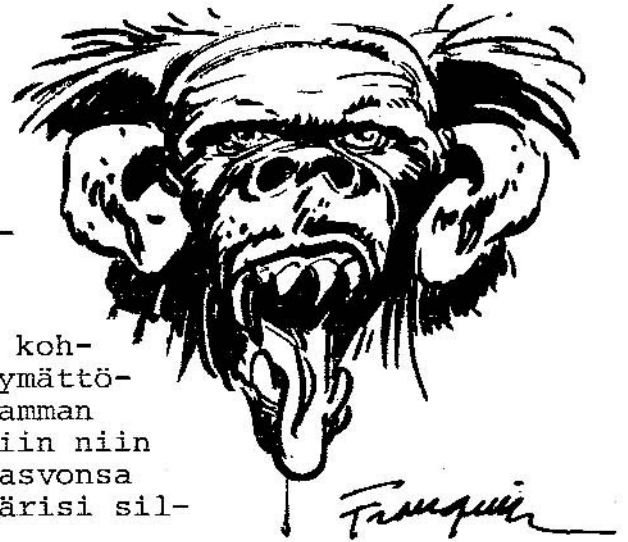
o Put the brain away -novelli löytyy myös Spin 1/82	29.12.1981
o Ikkuna tuntemattomaan on ns. kokeellinen-puoli-realistinen -novelli	30.01.1982
o Tapaaminen taas kouluaine	07.05.1982
o Kaverukset, "täydennys-novelli", josta tuli keskitasoa parempi	05.06.1982
o Pieni pyylevä vihreä mies toimi pelastusenkeliä; 3/82(8) ja 4/82(9) ei julkaistavia	11.07.1982

PUT THE BRAIN AWAY

Sinipukuinen vartija saattoi kahta nuhruista henkilöä pitkin mutkittelevia, kuusikulmaisia käytäviä, kunnes saapui keltahohtoiselle ovelle. Miehet pysähtyivät oven eteen.

Minuutit kuluivat hitaasti. Toinen vangituista, tummempi, sekä vartijaa että koh- talotoveriaan päättä pitempi, seisoi järkkymättömänä silmäteränkään liikahtamatta. Vaaleamman vangin pää oli painautunut olkapäiden väliin niin syvään kuin vain on mahdollista. Hänen kasvonsa olivat kauttaaltaan hien peittämät. Hän värisi silminnähtävästi.

Karkurit olivat hyvin vaarallisia. Vartija liikahti vaivautuneesti.

Viimein ovi avautui hitaasti. Tumma jätti silmäsi nopeasti taakseen. Raskas ase painautui syvemmälle tämän selkään. Vartija liikahti uudelleen vaivautuneesti. Jätti huomasi kuinka paksu ovi oli tukkinut pakoreitin.

Keltahohtoinen ovi oli nyt auki hyvin valaistuun ja melko isoon huoneeseen. Huoneen seinätietokoneet oli - huonolla menestyksellä kylläkin - yritetty peittää ohuilla paneeleilla. Vartija työnsi hermostuneesti miehet sisään. Ovi sulkeutui ja vartija jäi ulkopuolelle. Tumma itämainen jätti liikahti ja astui askeleen kohti kirjoituspöydän takana istuvaa harmaahapsista vanhusta.

- Juri Kobrikov. Tuo Tempu ei enää onnistu. Pöydälle oli ilmestynyt ladattu magneettiase. Vaalea - Jurin kaksoisveli - parkaisi kauhusta ja painautui veljensä taakse inisten hiljaa.

- Alan jo kyllästyä teihin. Toinen iänikuinen pillittäjä ja toisella ei ole muuta mielessään kuin pako! Juri hymähti jotain.

- Olen teidän isänne, sen te tiedätte varsin hyvin. En tee tätä mielelläni mutta muuta mahdollisuutta ei ole.

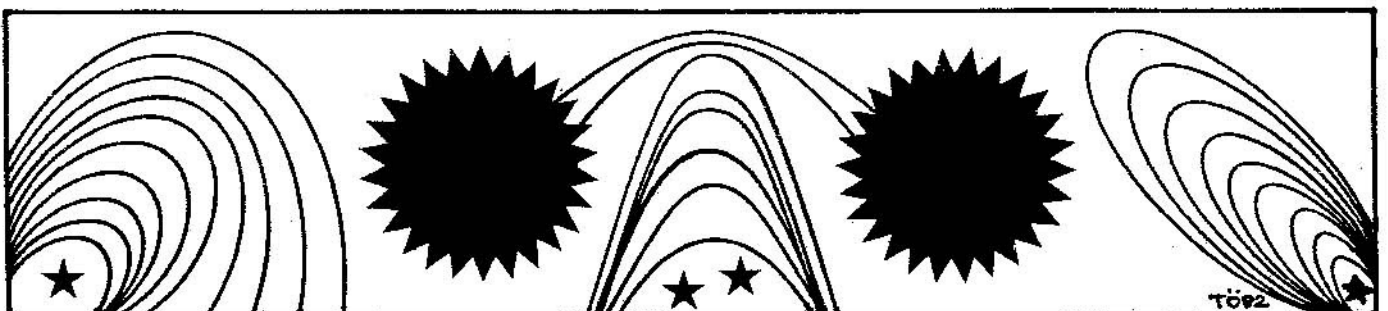
Vanhus nousi hitaasti ylös. Hän asteli kiiruhtamatta erään paneelin luo ja siirsi sen sivuun. Vanhus alkoi kirjoittaa tietokoneohjelmaa. Juri syöksyi pöydälle jääneen aseensa kimppuun.

- ÄLÄ! vanhus huudahti kääntyen ympäri. Hän kirosi tyhmyyttään.

Oli enää myöhäistä tehdä mitään. Jurin pää katkesi nenän korkeudelta tietokoneen sylkiessä sädesuihkun katonrajasta. Jurin kaksoisveljen tietokoneaivot tuhoutuivat itsestään pehmeästi tusahtaen. Kaikki oli ohi muutamassa sekunnissa.

Vanhus polvistui itkien Jurin päänpuoliskon puoleen. Hän otti sen syliinsä ja painoi rintaansa vasten. Jostain Jurin robottiaivojen sopusuhteista hän puhui ensimmäistä kertaa eläessään aralla - kaksoisveljensä äänellä:

- Put my brain away... Lausetta seurasi kuusi nopeaa varoitusääntä ja - valtaisa räjähdys.

IKKUNA TUNTEMATTOMAAN

Oli talvinen perjantai-iltapäivä. Koululaisilla oli tänään taksvärkkipäivä, joten auto oli lähes tyhjä. Silmäsin ohjaajan peiliin. Vain kahdeksan enää autossa. Se urheilijapoika jäikin jo Peukalossa.

Kylläpä ramasee. Onneksi on viikonloppu edessä. Hoh-hooijaa. Haukottelin makeasti. Mutta kesken houkutuksen näin jotain kummallista edessä. Jokin neliskanttinen valorengas leijui tien yläpuolella. Johtuiko se vain väsymyksestä? - Ei, kyllä se siellä vielä on.

- Eei!

- Mitä nyt? kysyin päätä kääntämättä. Juha oli istunut moottorin päälle. Vastaus ei kuulunut, joten silmäsin nopeasti mikä oli vikana. Juhakin katsoi sitä valoa. Se siis oli siellä. Nyt olin aivan varma.

Jos katsoi tarkoin, se ei oikeastaan ollutkaan valorengas, vaan jonkinlainen aukko - tai ikkuna. Sen reunat alkoivat sykkiä. Autoni ovi aukesi ja sisään virtasi lämmin talvi-ilmaa. Haparoin sormillani nappulaa ja suljin oven.

Olin nyt kahden vaiheilla: ajaako läpi vai pysähtyä? Miettimisaikani kuitenkin kului nopeasti umpeen ja joku muu otti ohjokset käsiin. Auto pysähtyi nopeasti. Ihmeissäni vetäisin vielä käsijarrun päälle. Heti sen jälkeen kone pimeni, eikä syttynyt vaikka kuinka yritin.

Jyrki ryntäsi paikalle.

- Mihin Juha mennee?

Silloin huomasin, että Juha oli häipynyt ulos - eikö ovi ollutkaan mennyt kiinni? Jyrki juoksi Juhana perään. Seurasin häntä vähän myöhemmin. Toisetkin tulivat uteliaina ulos.

Jyrki sai Juhana kiinni kymmenen metrin päässä autosta - ja tuosta "ikkunasta".

- Pysähdy! Mihin sie olet menossa?

Juha riuhtasi itsensä irti ja jatkoi hypnoottista kävelyään valoa kohti. Jyrki tarttui uudelleen Juhana nahkatakista ja kiskaisi niin että tämä kaatui selälleen. Siinä vaiheessa kun Jyrki tarttui molemmin käsin Juhana olkapäistä ja painoi tätä maahan, minä saavuin paikalle.

- Ja siehän et mene minnekhän. Jyrki yritti takoa tälle järkeä päähän. Juhana lasittunut katse herpaantui hetkeksi.

- Missä... mitä sie... Se oli ohi. Juha tarttui Jyrkin käsivarsista ja heitti tämän sivuun. En olisi uskonut Juhana pärjäävän Jyrkille siitä asennosta - vai oliko se sittenkään Juha, joka taisteli Jyrkiä vastaan? Juha nousi ylös mutta minä tartuin sitä kuristusotteella kurkusta kiinni. En tiedä mikä minut pani sen tekemään mutta minusta jotenkin tuntui että niin täytyi tehdä. Juha tarttui minua käsivarsista ja heitti päänsä yli. Putosin kovalle tielle selälleen ja jäin haukkomaan henkeä.

Jyrki yritti pysäyttää Juhana vielä kerran. Ennen kuin Jyrki sai tämän kiinni, hän huomasi epäonnistuneensa uudelleen. Juha antoi tälle hiljaisen mutta napakan potkun haa-roihin ja näin Jyrkin vajoavan kivusta maahan.

Toiset tulivat autolta meidän luo. Jyrki yritti sanoa heille jotain mutta tuskat olivat liian suuret. Juha pääsi rauhassa (?) jatkamaan matkaa. Hän pysähtyi "ikkunan" luo ja jäi odottamaan merkkiä. Me odotimme myös. Jännitys kasvoi.

Yhtäkkiä Juha hyppäsi - vai temmattiinko hänet - "ikkunasta" sisään. Yhtä nopeasti "ikkuna" pieneni ja häipyi näkyvistä. Pistete, johon se katosi, leimahti kirkkaaksi valoksi valaisten lähiympäristöä monen kymmenen metrin säteeltä. Samalla se aiheutti meille väliaikaisen sokeuden.

Muutamia päiviä myöhemmin, kun taas olin saanut näköni takaisin, aloin kysellä Juhasta. Hänet oli löydetty myös! Hänen tyhjä

Tranquil

ruumiinsa oli löydetty tapahtumapaikalta. Ruumiinavauksessa ei löydetty minkäänlaista syytä kuolemalle. Lääkärit olivat täysin ymmällään.

Jokin kuitenkin sisälläni sanoi, ettei Juha ole kuollut. En tiedä mistä olen saanut sen päähäni mutta sisäinen ääneni väittää Juhan olevan yhä hengissä - ei kuitenkaan täällä; tässä aurinkokunnassa ja tässä ulottuvuudessa. Se "ikkuna", jonka näimme - oli se sitten mikä hyvänsä - irroitti Juhan sielun ruumiista ja vei mukanaan; toiseen ulottuvuuteen.

TAPAAMINEN

Tämä novelli on omistettu von Dänikenille ja hänen muinaisastronautti-teorialleen.

Herätyssummeri soi. Saro liikahti vuoteessaan ja kohottautui käsivarsiensa varaan. Hän avasi silmänsä ja tuijotti kelloa kauan ennen kuin tajusi näkemäänsä. "Tapaaminen", hän muisti ja nousi ylös. Hän pukeutui ja matkalla keittiöön poikkesi kylpyhuoneessa. Keittiössä oli odottamassa valmiiksi katettu lämmin ruoka. Tänä aamuna hän oli todella nälkäinen.

Puolta tuntia myöhemmin Saron ovelta kuului koputus ja tyttö meni avaamaan. "Aika lähteä." Kali ja Reno olivat tulleet hakemaan häntä. Saro petasi puoliavoimen vuoteensa, kohensi tukkaansa, ja he lähtivät matkaan.

Muutamaa minuuttia myöhemmin Franco, hankkeen pääsuunnittelija, liittyi heidän mukaansa. He ohittivat muutamia unisia tekniikkoja, ennen kuin saapuivat suurelle varikolle, jonka keskivaiheilla seisoj jyrkästi uutuuttaan kimaltava avaruusalus.

"Hyvää matkaa ja lykkyä tykö", Franco hyvästeli kolmikön. "Minun on nyt mentävä. Työt odottavat", hän huusi vielä ja katosi pian näkyvistä. Kolmikko nousi alukseen ja he tarkastivat muutaman tekniikon kanssa uuden aluksen laitteistot.

Kathelma eufrojen pyhästä kirjasta, joka valmistui kirjoitettuun muotoon kolmesataa vuotta avaruusmuukalaisten lähdön jälkeen:

Ensimmäisenä sadonkorjuun jälkeisenä päivänä oli hallitsijamme Helkameksen, Kaldemin pojan ja Teloksen pojanpojan, kunniaksi järjestetty toripäivä. Tuona päivänä oli myös

suuri ennustajamme Taldekamus ennustanut jumalten lähettävän enkeleitä maahan - neuvottelemaan jumalten temppelein rakentamisesta.

Ja katso, taivaalta kuului kuin tuhansien pasumojen pauhu tai kuin suurten vesimassojen ääni, sillä Herrain kirkkaus laskeutui sille varatulle korokkeelle. Kaikki ihmiset pelästyivät ja lankesivat kasvoilleen. Kaikki ne, jotka myivät saviruukkujaan, ja ne, jotka myivät korejaan ja kankaitaan. Kaikki ne, jotka olivat torilla kumarsivat sitä.

Herrain kirkkaus aukesi ja ulos astui kaksi jumalallista enkeliä. Toinen enkeleistä lähti laskeutumaan portaita ja toinen seurasi hieman taempaan. Ja enkeli tuli lähimmän talonpojan, Liperiuksen, luo ja sanoi tälle: "Sinä Eufuran kansan talonpoika. Nouse ja nouda hallitsijamme Helkames sekä ennustajamme Taldekamus."

Talonpoika nousi, kumarsi enkeliä ja lähti juosten hakemaan hallitsijamme Helkamesta sekä ennustajamme Taldekamusta. Hetken kuluttua hallitsijamme Helkames saapui ennustajamme Taldekamuksen kanssa ja he menivät enkeleiden kanssa Herrain kirkkauteen.

Ja Herrain ääni puhui: "Eufuran kansa! Neuvottelemme kuninkaamme Helkameksen ja ennustajamme Taldekamuksen kanssa uuden temppelin rakentamisesta. Nouskaa ja jatkakaa askareitanne." Eufuran kansa nousi ja jatkoi askareitaan.

Niin kului päivä ja tuli ilta. Viimein Herrain kirkkaus aukeni ja enkelit saattoivat hallitsijamme Helkamuksen sekä ennustajamme Taldekamuksen ulos. Ja Herrain ääni puhui taas Eufuran kansalle:

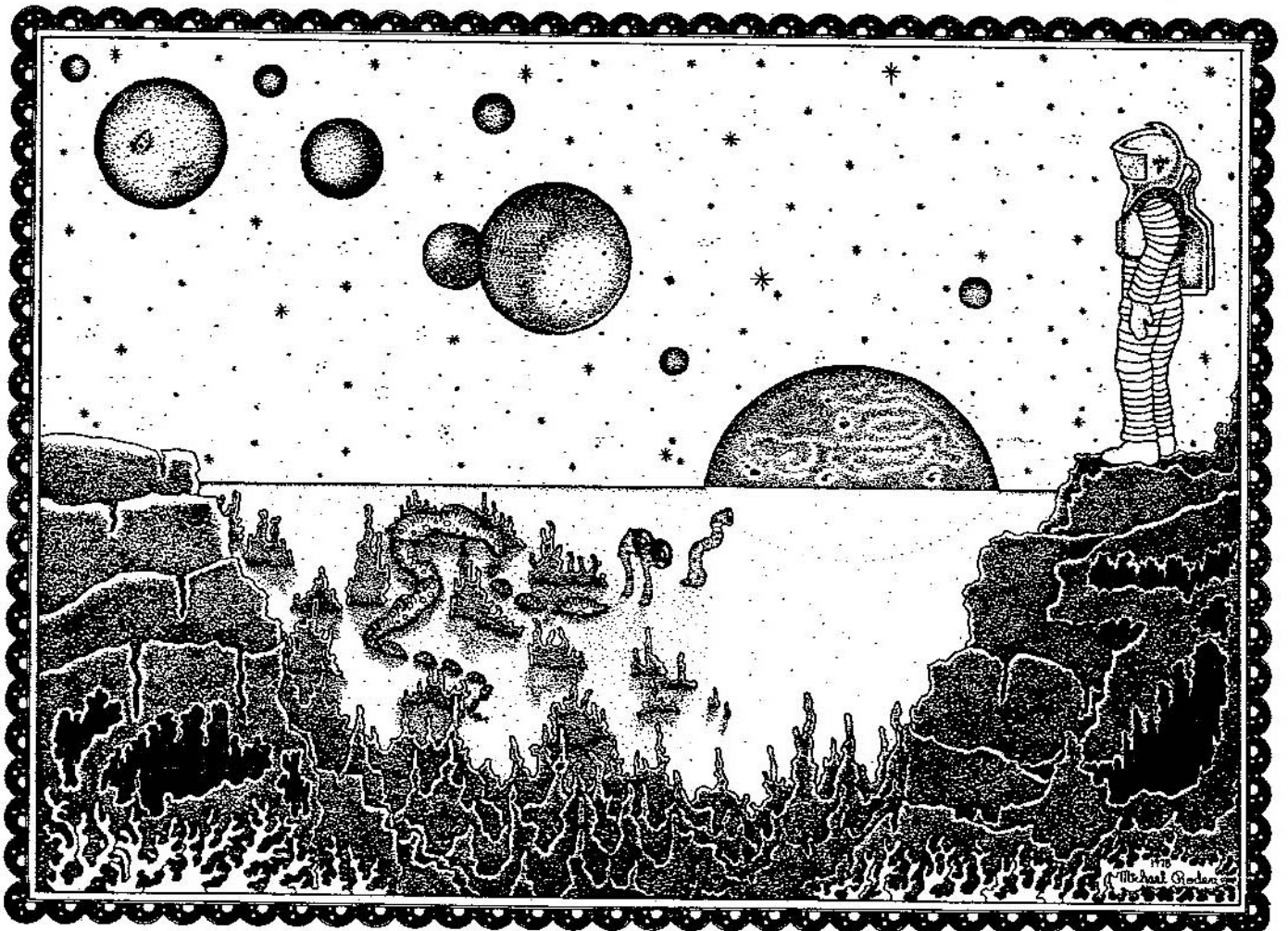
"Olemme tehneet päätöksen. Uusi temppeli rakennetaan kuninkaan temppelin oikealle puolelle. Aloitamme työt kahden päivän kuluttua... Ja Herrain kirkkaus on apunanne." Kali sulki mikrofonin. Saro ja Reno tulivat takaisin sisään. Saro, aluksen kapteeni, asteli vihaisesti Kalin luo.

"Mitä tuo on olevinaan. Mitä tarkoittit 'Herrain kirkkaudella'?" "Mutta Saro. Kyllähän sinä näit, kun yritin selittää Helkamukselle, mitä tarkoittaa 'avaruusalus'." Saro hymähti jotain ja istuutui paikoilleen. Reno istui hänen viereensä omaan istuimeen ja Kali nosti aluksen ilmaan.

Kolmen kilometrin korkeudessa alus steriloitiin ja hankalat avaruuspuvut voitiin ottaa pois. Avaruuspuvut olivat vain siksi, että voitiin ehkäistä mahdolliset tartuntataudit. Pian alus oli valmis jatkamaan matkaa ja miehistö asettui takaisin paikoilleen.

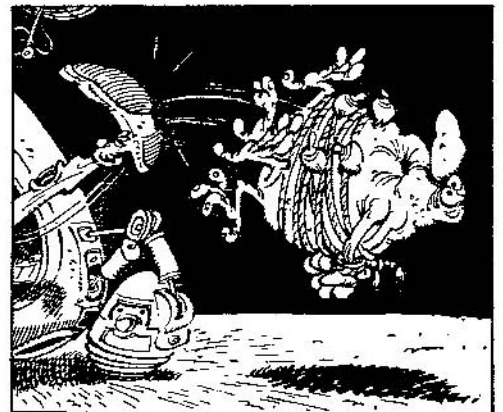
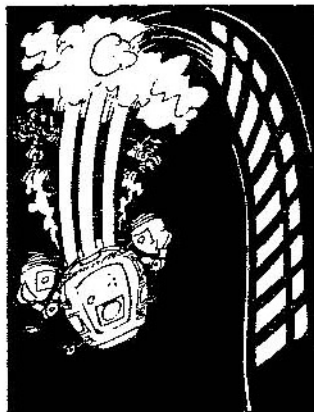
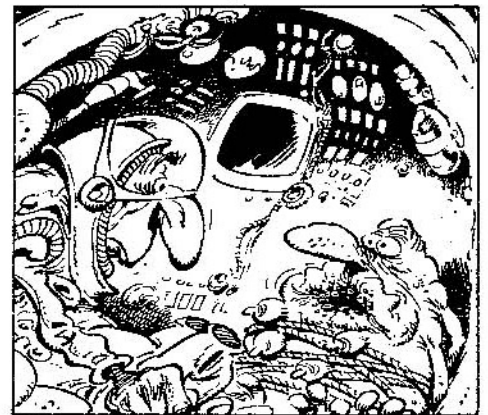
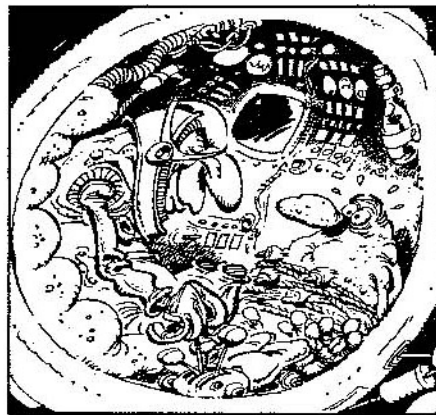
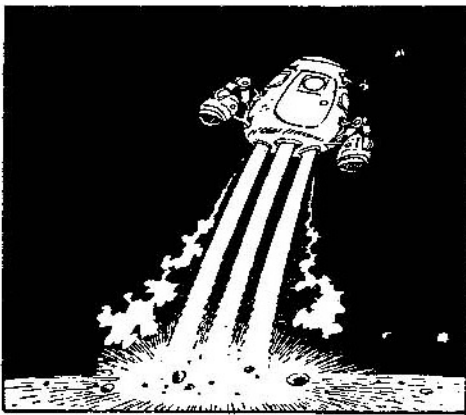
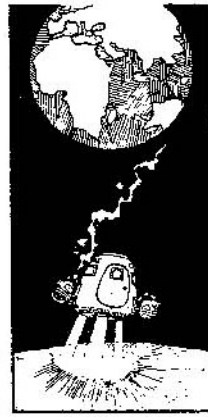
Päästyään ilmakehästä Kali suuntasi koneensa kohti valtavaa emäalustaan. Taitavasti hän ohjasi aluksen kyljestä sisään ja laskeutui takaisin suuren varikon keskivaiheille. Kolmikko poistui aluksesta ja jätti sen teknikoiden huostaan.

"Ensimmäinen vaihe: 'Tapaaminen' on nyt ohi. Ylihuomenna käynnistyy toinen vaihe: 'Temppelin rakentaminen' mutta sitä ennen meillä on vielä paljon tekemistä." Saro hyvästeli Kalin ja Renon ja meni omaan huoneeseensa. Hän söi nopeasti illallisensa ja rii-suutui. Väsyneenä hän kaatui avaamattomaan sänkyyn ja nukahti.

VAPAA PUDOTUS

KAVERUKSET

Siinä he kävelivät pölyisellä tiellä. Puuskittainen tuuli puhalsi toisinaan hiekkaa ja pölyä heitä päin ja samalla hulmutti tytön pitkiä hiuksia. Tyttö, joka oli toin tuskin puolet miehen mitasta, ei tuntunut välittävän vähääkään joka paikkaan tunkeutuvasta hiekasta. Hän juoksi ja tanssi iloisena pitkän miehen ympärillä ja kyseli tältä ympäröivästä luonnosta kaikkea mahdollista. Mies katsoi suoraan kulkusuuntaan ja vastasi tytön kysymyksiin lyhyesti, enempää selittelemättä.

Kääpiö pysähtyi ja kyyristyi katselemaan tuulen riepottelemaa leppäkerttua, joka yritti panna tuulelle kovasti hanttiin; siinä kuitenkin onnistumatta. Tyttö katsoi etenevää miestä, nousi ylös ja juoksi hänet kiinni. Kovasta tuulesta johtuen tyttö ei nähnyt leppäkertun lisäksi muita eläimiä.

Pian kaverukset tulivat niittyaukean laitaan. He poikkesivat tieltä aukealle niitylle. Kääpiö tanssi jos mahdollista vieläkin iloisemmin pehmeällä nurmella. Harmaankirjawa pieni lintu pyrähti lentoon aivan heidän edestään hakaten siivillään kovassa tuulessa. Määrätietoisesti etenevä mies ei kiinnittänyt mitenkään huomiota pikkulintuun, mutta tyttö juoksi lapsenomaisesti tämän perään kuin yrittäen ottaa kiinni. Tyttö pysähtyi katsomaan kuinka lintu lensi nopeasti niityn poikki ja katosi sitä reunustavaan metsään.

Ennen kuin lintu oli kunnolla päässyt katoamaan metsän pimentoihin, kääpiön mielenkiinto oli kääntynyt jo uuteen ilmestykseen. Muutaman metrin päässä oli niittyyn isketty kaksimetrinen seiväs. Tyttö oli pian seipään luona ja kierteli sitä uteliaana. Hän tönäsi seivästä ja sai sen heilumaan hitaasti. Kääpiö tarttui seipääseen kaksin käsin ja veti sen voimakkailla käsivarsillaan irti tiukasta maasta.

Tyttö käänsi seipään vaakasuoraan ja punnitsi sitä asiantuntevasti. Leikkimielisen tytön kasvot vakavoituivat ja hän aikustui silmissä. Asiantuntevan aikuisen naisen kulmat kutristuivat hänen katsoessaan kädessään olevaa pitkää seivästä. Hän kuuli takaansa kaamean sotahuudon ja kääntyi ympäri väistäen samanaikaisesti ojossa olevat kädet. Kääpiö astui askeleen sivulle ja ohikiitävän miehen päästyä sopivalle etäisyydelle, hän heilautti pitkää asettaan. Ennen kuin pysähtynyt mies ehti kääntyä ympäri, hän tunsu sietämätöntä kipua niskassaan ja hän kaatui vatsalleen puolitajutoman.

Kääpiö juoksi nopeasti makaavan miehen luo. Hän veti miehen selän paljaaksi, avasi metallisen luukun ja kiersi punaisen ja vihreän johdon yhteen. Hän sulki luukun, laski seipäänsä miehen viereen ja juoksi etäämmäksi. Tyttö jäi jännittyneenä odottamaan. Vastatuulesta huolimatta hän kuuli selvän rasahduksen ja sitten voimakas räjähdys heilautti makaavaa miestä ja metallinen luukku lensi kaaressa paikoiltaan. Tyttö kieriskeli maassa ja oli tikahtua nauruun. Viimein hän sai hillittyä itsensä ja meni miehen luo.

Mies nosti päätään ja käänsi sen tyttöä kohti. Avoin suu ei saanut sanaa ulos, joten pää vaipui hitaasti takaisin alas. "Sinä olet ilkeä", tyttö sanoi ja sylkäisi.

Vilkaisemattakaan seipääseen hän astui sen yli ja lähti iloisesti laulaen ja tanssien ylittämään niittyä.

Frangini

PIENI PYYLEVÄ VIHREÄ MIES

- + TUNTEMATON ESINE SIEPATTU +
- + TUNTEMATON ESINE KULJETETTU RUUMAAN 2 +
- + LISÄOHJEITA +

Kuvaruudun yläpuolella palanut valo alkoi vilkkua. Terry painoi 'Ei lisäohjeita' -nappia.

- Ei lisäohjeita. Tulen itse sinne alas; kunhan ensin olen herättänyt Jimin.
- HYVÄ ON, HERRA

Terry kääntyi erään kuvaruudun puoleen. Hän painoi sen vieressä olevaa katkaisijaa, jolloin kuvaruutuun hahmottui nopeasti askeettisesti kalustettu huone. Hän käänsi kameraa hieman oikealle, jolloin kameran näköpiiriin tuli maljamainen sänky. Lakanoihin kietoutuneesta nukkujasta ei näkynyt juuri muuta kuin paljaat jalkapohjat.

- JIM! Jim, herätys!

Lakana liikahti.

- Jim, senkin laiskimus! Herätys.

Lakana liikahti uudelleen. Hetken kuluttua jalkapohjat kääntyivät ympäri. Lyhyt tauko. Viimein petivaatteiden seasta nousi uninen pää silmiään siristellen.

- ...Joko kuusi tuntia on kulunut...

- Ei...

Pää painui takaisin alas.

- ...mutta löysin jotain kiinnostavaa.

Pää nousi uudelleen ylös; Jim nousi istumaan. Hän kääntyi yöpöydällä makaavaa kuvaruutua kohti, ja pian Jimin uniset kasvot peittivät Terryn kuvaruudun. Hän avasi suunsa kysyäkseen jotain. Hän epäröi hetken kuin kerätäkseen ajatuksensa ja tokaisi sitten:

- Tulen sinne.

Kuvaruutu sammui.

- - -

- Katso, Terry ehätti sanomaan ennen kuin Jim ehti purkamaan uteliaisuuttaan.

Terry avasi kakkosruuman kameran. Keskellä ruumaa pienen telineen varassa makasi soikionmuotoinen sileäpintainen meteoriitinharmaa esine. Se oli paksuimmillaan kahden kolmen metrin levyinen ja pituutta sillä oli vajaa viisi metriä. Sen sileällä pinnalla oli hienoja törmäyskolhuja.

- Mitäs sanot?

- Minä... minä en sano mitään. Jim katsoi ällistyneenä kuvaruutua. - Mutta tämän planeetanhan piti olla sataprosenttisesti asumaton.

- Sitähän se minäkin. Ajattele Jim, mikä tilaisuus näyttää isokenkäisille pitkää neettä. "Kaksi alokasta löysi sivistystä Mptyordista, vaikka heitä ennen planeettaa tutkineet tiedemiehet väittivät sen olevan täysin asumaton." Jää tänne siksi aikaa kun minä käyn avaamassa tuon laserilla. Tietokoneanalyysin mukaan tuo on ontto, ja sen sisällä on jotain kiinnostavaa.

Terry poistui intoa puhkuen huoneesta. Jim otti vastaan tilaamansa aamiaisen ja keskittyi syömään sitä Terryä odotellessaan. Kesken aamiaisen hän kuitenkin muisti velvollisuutensa, ja kävi mahdollisimman nopeasti laitteistot läpi. Kaikki oli kunnossa, ja hän palasi syömään keskeytynyttä ateriointiaan.

- - -

Soikion pinta osottautuikin lujemmaksi aineeksi kuin Terry oli arvioinut. Työ oli raskasta ja väsyttävän hidasta. Soikion pinta oli pettävän liukas ja pitkäaikainen laserin käyttö rasitti sekä sormia että silmiä, erittäin korkeatasoisista suojaimista huolimatta.

Kolmen vartin täysipainoisen työskentelyn jälkeen oli Terry jo niin loppuunajettu, että hänen täytyi vaihtaa paikkaa Jimin kanssa.

- - -

- Kyllä Maa on paras vuosiloman pitopaikka. Maassa ja jälleen kotona!

Mies sulki siniset silmänsä ja nautti siitä, että sai vihdoinkin olla kotonaan.

- Mitähän televisiosta tulee?

Hän avasi mustasta puusta valmistetun television, jonka ruutu täyttyi nopeasti painajaismaisilla kuvilla. Mies säpsähti ja perääntyi; televisio pelotti häntä. Hän keräsi rohkeutensa ja kurkottautui sammuttamaan sen. Mutta samassa painajaismaisien elokuvan esittävä hirviö syöksyi karjuen ulos ruudusta ja miehen kurkkuaan.

- - -

Terry heräsi vertahyytävään kauhunkarjaisuun. Hän makasi maassa selällään kurkkuaan tunnustellen. Untahan se vain oli, hän vakuutteli itselleen. Hän nousi ylös, nosti kaatuneen tuolin ja istuutui siihen.

Terry silmäsi kelloa; hän oli nukkunut lähes kaksi tuntia! Kukahan oli sulkenut yhteyden kakkosruumaan, hän ajatteli katsellessaan pimeää ruutua. Napin painallus ja kuvaruudun täytti kakkosruuma sellaisena kuin hän oli sen viimeksi nähnyt. Ei aivan - Jim oli saanut näköjään esineen auki. Mutta missä hän itse oli?

- Jim! - - JIM!

Ei vastausta. Terry yhdisti mikrofoninsa kaikkiin aluksen kovaäänisiin.

- Jim! - - Jim, missä hitossa sinä piileksit. - - Vastaa!

Ei vastausta. Terry etsi kameroiden avulla Jimiä kaikista mahdollisista paikoista; tuloksetta. Hän oli joutua paniikin valtaan, mutta hillitsi itsensä.

- Jokaisessa huoneessa ei ole vielä kameraa. Jimin täytyy olla jossain niissä.

Ennen kuin Terry nousi lähteäkseen, hän otti yhteyden tietokoneeseen.

- Minun on jätettävä sinut nyt yksin valvomaan laitteistoja. Hätätapaus!

- HYVÄ ON, HERRA, se käytti niitä harvoja sanoja, mitä jo tässä vaiheessa osasi.

+ HÄTÄTAPAUUS +

+ VALVOMO VÄLIAIKAISESTI VAILLA MESTAREITA +

+ HERRA, LUPAAN TEHDÄ PARHAANI +, se vielä kirjoitti näyttöpäätteeseen.

Terry nyökkäsi, vaikka hän hyvin tiesi ettei se voinut nähdä häntä, ja lähti juosten kohti miehistötiloja. Hänen juostessaan heidän huoneidensa ohi, jokin pani hänen vilkai-

semaan Jimin huoneeseen. Seinustalla kamerasilmän ulottumattomissa Jim istui puoli-istuvassa asennossa.

Terry lähti hitaasti lähestymään Jimiä, joka oli mitä kauheimmassa kunnossa. Hänen rinnuksensa olivat veren punaamat ja aukirevitystä kaulavaltimosta pulppusivat viimeiset veripisarat. Jimin kädessä oli paperilappu, jonka yläosaan tämä oli piirtänyt pienen pyylevän vihreän miehen ja sen alla luki: "Varo.. häivy asemalta, älä hae koira kakkosruumasta se.." Enempää hän ei saanut selville.

Terry nosti kaverinsa tämän sänkyyn. Ensin hän katsoi verisiä vaatteitaan ja sitten Jimiä, kuin ei olisi vieläkään uskonut sitä todeksi.

- Anna minun herätä tästäkin unesta! hän huusi suoraan huutoa. Mutta mitään ei tapahtunut. Terry'n pää painui alas. Raskain askelin hän asteli Jimin huoneesta käytävään, jossa hän kääntyi vasemmalle, kohti pienaluskorjaimoa ja varastoja.

Silmäten ovensuusta vielä viimeisen kerran ystävänsä hän huokasi ja lähti juoksemaan... pois, pois niin kauas kuin on mahdollista, pois tältä asemalta, pois tästä aurinkokunnasta, POIS!

Mutta sitten aluksen hiljaisuuden, jossa kuului vain hänen nopeat askeleensa, rikkoi kaukaa kaikua ääni; koiran ulvonta. Terry hidasti vauhtiaan, mutta ei pysähtynyt. Koira ulvoi uudelleen; sen surkea valitus tunkeutui Terry'n sydämeen - ei, hän ei voinut jättää koiraansa tänne yksin kuolemaan. Sitä paitsi, hän tarvitsi pakomatkalleen kumppanin.

Terry'n nopeus oli laskenut kävelyvauhdiksi ja kun koiran ulvonta kajahti surkeana vielä kolmannen kerran, hän pysähtyi; epäröi, mutta kääntyi sitten.

Matkalla kakkosruumaan, hän pysähtyi huoneensa kohdalla. Koira makasi hänen omassa huoneessaan ketjuun kiinnitettynä. Huone oli pimeä ja koira makasi aivan perällä; oli kuin se olisi nukkunut - tai kyyristyneenä hyökkäykseen.

Terry lähti astelemaan nopein askelin koiransa luo. Viiden metrin päässä koirasta Terry pysähtyi muistaessaan Jimin varoituksen: "Älä hae koira KAKKOSRUUMASTA!". Sängyn luota kuului naksahdus ja Terry kääntyi ääntä kohti; mutta sitä ei oltu tarkoitettu hänelle vaan koiralle, joka hyökkäsi tämän kimppuun. Terry kaatui suuren koiran painosta ja tunsu, kuinka se upotti hampaansa hänen kurkkuunsa.

Kamppailu oli yhtä nopeasti ohi kuin oli alkanutkin. Koira heräsi kuin hypnoosista ja tuijotti isäntänsä aukirevittyä kurkkuvaltimoa, josta pulppusi punainen veri sen tasuille. Koiran muistiin palasi jotain epämiellyttävää, se kääntyi sänkyä kohti ja hyökkäsi. Mutta se pysähtyi pian, sillä raskaat kettingit pitivät sitä tiukasti seinään kahlituna.

Franklin

Pieni pyylevä vihreä mies nousi sängystä ja hihitti mielissään. Koira, joka älysi hyökkäysten mahdottomuuden, alkoi haukkua mahdottomasti. Tämä tuntui hermostuttavan pientä pyylevää vihreää miestä, joten hän keskitti katseensa koiraan; ja haukunta loppui kuin veitsellä leikattuna. Koira alkoi uikuttaa ja häntä koipien välissä se kiemurteli mahdollisimman kauas tuosta kauheasta kuvatuksesta, mikä miellyttikin pientä pyylevää vihreää miestä suunnattomasti. Pieni pyylevä vihreä mies lyllersi ulos huoneesta.

- Vihdoinki' yksin. Koko höskä ov'vain minun, kaikui kimeä ääni aluksen käytävissä. - Missä on se nappulahuone?

Pieni pyylevä vihreä mies harhaili pitkään ennen kuin löysi etsimänsä.

- No jo, hän sanoi hengästyneenä ja kapusi tuolille.

- Mistähän mie alottaisin?

Pieni pyylevä vihreä mies katseli kauan valojen leikkiä kojelaudalla. Viimein hän uskaltautui painamaan nappulaa, joka näytti olevan kojelaudan hallitsevin nappula.

- HERRANI, SINÄ

OLET PALANUT

+ EI MITÄÄN RAPORTOITAVAA +

+ ASEMA LUOVUTETTU

HALLINTAASI, HERRA +

Pientä pyylevää vihreää miestä hieman harmitti, kun

napin painallus ei ollut saanut muuta aikaan kuin pari riviä mitään sanomattomia viivoja kuvaruutuun sekä hetkeksi monotonista ääntä. Hän painoi uutta nappia.

+ VALAISTUSTA HIEMAN VÄHENNETTY VALVONTAHUONEESTA +

Kirkkaasti melkein häikäisevästi valaistu valvontahuone pimeni kerralla, vain kojelaudan valot valaisivat tunnelmallisesti huonetta. Pieni pyylevä vihreä mies oli haltioissaan. Hän painoi uudelleen nappia.

+ TUNNELMAMUSIIKKIA, HERRANI, OLKAA HYVÄ +

Miellyttävän hiljaista tunnelmamusiikkia tulvi hiljakseen kovaäänisistä. Pieni pyylevä vihreä mies hyppi tasajalkaa tuolilla, hänellä oli niin hauskaa.

- Entäs' nyt? Hän painoi räikeänpunaista nappia, jolloin hälytyssummeri alkoi soida vaativasti.

+ HÄLYTYSSUMMERI PÄÄLLÄ + ? +

+ LAITTEISTO TARKISTETTU +

+ EI HAVAITTU TAVALLISUUDESTA POIKKEAVAA +

- SALLINETTEHAN, HERRANI - -

+ HÄLYTYSSUMMERI KATKAISTU +

- LUVALLANNE, HERRANI - -

- Huh, voi saakeli, että oli meteliä. Tämä on pirun arvaamaton härveli. Ei tiä koskaan mitä seuraavaksi tapahtuu. Pitäs' melkein heittää pois... Mutta ko tämä on niin helskutin mukavaa... Niin, että seng'kunniaksi. Pieni pyylevä vihreä mies painoi nappia taas.

+ ALUKSEN TUULETUSTA PARANNETTU, HERRANI +

Pieni pyylevä vihreä mies innostui soittamaan nappuloilla musiikin tahdissa.

+ KEULAKAMERA ULKONA + VARASTOTILAN SIIVOUS ALOITETTU + LOUNAS ON VALMIS PUOLEN MINUUTIN KULUTTUA + HERRALLE PUOLIANNOS + ANNETTU KÄSKY TELESKOOPPIKÄDEN SISÄÄNVEDOSTA MAHDOTON - KÄSI ON JO SISÄLLÄ + ? + HERRANI, HILJENTÄISITTEKÖ TAHTIA + LOUNAS PERUUTETTU + ELOKUVAKONE KÄYTTÖVALMIS KUNHAN VAIN VALITSET MIELEISESI ELOKUVAN VIHEREISESTÄ KUVARUUDUSTA + (viereiseen ruutuun ilmestyi pitkä luettelo elokuvia) + TYÖNTÖRAKETIT PÄÄLLÄ + ? + (asema heilahti rajusti) + TYÖNTÖRAKETIT SAMMUKSISSA, LUVALLANNE HERRA + ANTEEKSI, HERRANI, MUTTA LUVALLANNE KYSYISIN KOSKA TEIDÄN PROSESSORINNE ON VIIMEKSI TARKASTETTU - +

Aseman heilahtaessa rajusti pieni pyylevä vihreä mies kaatui koko painollaan kojelaudan näppäinten ja valojen päälle. Kojelaudan takana tapahtui ylikuormitusta ja oikosulku.

+ YLIKUORMITUKSEN JOHDOSTA OIKOSULKU +

+ HERRANI, VALAISTUS NORMAALI JA VIRTAA KATKAISTU OSASTA KOJELAUTAA +

Kirkkaat valot revähtivät palamaan, samanaikaisesti osan kojelaudasta pimetessä. Kirkkaista valoista sokaistu pieni pyylevä vihreä mies pyörähti lattialle. Henkeään haukkoen hän nousi istumaan ja sitä kautta seisomaan. Hapenpuutteessa ja silmät sokaistuna hän kompuroi ylös. Toinen käsi haparoi tukea; sitä löytyikin kojelaudan reunasta. Kun pieni pyylevä vihreä mies sai tasapainonsa ja tottui kirkkaaseen valoon, hän alkoi kiukuttella: Täm'on pölöjä kone. Kuka on ollu' niin tauski, että on rakentanu' tämmösen konheen, jolla ei ole mitään virkaa. Heittää kuikkaa koko roskala. Kun sanojensa vahvistukseksi hän iski pienellä nyrkillään lähintä nappia.

+ LASERIN LAUKAUKSESTA MINUN ON KIELTÄYDYTTÄVÄ, HERRANI, VAIKKA ET SIITÄ PITÄISIKÄÄN +

+ ETHÄN TUOMITSE MINUA + ? + HERRANI + HERRANI - - + ? + ? +

- HERRANI - -

Tietokone piti pitkän tauon ennen kuin se toisti:

- HERRANI - - HERRANI, OLETKO SE SINÄ - -

Pitkä hiljaisuus.

+ HERRANI - - +

+ HERRANI, SISÄMIKROFONINI ON NYT ULKONA +

+ HERRANI, PUHU MINULLE +

+ HERRANI, PUHU MINULLE, ETTÄ TIEDÄN SEN OLEVAN SINÄ +

+ HERRANI - - +

Ei vastausta.

Tietokone työnsi mikrofonia hieman kauemmaksi. Se töksähti pienen pyylevän vihreän miehen nenää vasten.

- Mikä kirotun herhiläinen tuo on olevinhas'? Menes'sie muualle siitä!

Pieni pyylevä vihreä mies säikähti kuullessaan oman äänensä, eikä tietokoneen monotonista ääntä, koväänisestä. - Mie... hän lisäsi arasti ja perääntyä.

- VOI EI - -

+ VOI EI - - + HERRANI - - + MISSÄ OLET, HERRANI + ? +

- MISSÄ ON HERRANI - - MISSÄ?

- Mitä sie... pöliset... Pieni pyylevä vihreä mies tajusi viimein monotonisen äänen olevan puhetta, ja että se oli kohdistettu häneen.

- Mie kyllä... hän sopersi äänen kadoten pelkäksi huulten liikuttamiseksi.

- MISSÄ ON HERRANI? Tietokoneen ääni oli yhä monotoninen, mutta pieni pyylevä vihreä mies tunsu, kuinka sen jokainen sana uhkui surua ja kaipuuta.

- Mie... Se olin mie... pieni pyylevä vihreä mies sopersi. - Se olin mie! Mitä mie nyt tehen?? Mitä mi'tehen??

Pieni pyylevä vihreä mies kääntyi, ja lähti juoksemaan pois valvontahuoneesta. Se huusi juostessaan: - Mitä mie nyt tehen?? Syyllisyyden taakka oli raskas kantaa.

- HERRANI - -

